

Není nic krásnějšího, než když se vám splní něco, co jste si vysnili a ještě ke všemu je to takové, jak jste si představovali. Přestože já osobně si snění už příliš nepřipouštím, přece jenom se ještě sem tam najde něco příjemného, co bych si nerad nechal ujít. Tím byl pro mě letos festival Slunce ve Strážnici, kam jsem byl přilákán především dramaturgií prvního festivalového dne, a pak také chutí objevit si pro sebe něco nového. Byl jsem totiž ve Strážnici poprvé. Zámecký prak s kulatým hledištěm "u zámku" byl hlavním dějištěm dvoudenního festivalu a nutno říci, že právě okolnost, že se hraje současně jen na jednom pódiu mě blažila nejvíce. Nemusel jsem stále dokola pročítat program, kde se co hraje, uvažovat, jestli mají či nemají časový skluz, abych to, co chci slyšet, nepropásl. Jedinou starostí bylo, abych při nutném zásobování tekutinami nepřišel o své, z hlediska zvuku dobře situované místo.

V pátek začal program s názvem "Písně legend" přesně v 17 hodin. Slyšel jsem to i přes to, že jsem ještě nebyl v amfiteátru. Zvuk totiž letěl daleko za kruhovou konstrukci hlediště a tak program mohli sledovat v přiměřeně snížené kvalitě i návštěvníci stánků, bez přímého kontaktu s pódiem. Po vystoupení úvodního studentského sboru **Svatý pluk** přišla série vystoupení

AG Flek

foto: Dušan Trličík ©

starých bardů, na které tam čekala cca tisícovka zvědavců, vesměs odpovídající věkové kategorie. Brněnské **Synkopy 61** se svým hitem *Válka je vůl* a následující **Folk team** s Romanem Venclovským a Ivanem Huvarem odvedli i po létech dobrou práci a setkali se s velkou vstřícností publika.

Následující očekávané vystoupení zlínského **AG Fleku** se zpěvačkou Blankou Táborskou bylo velmi příjemné, ale bohužel, jak bylo nepříliš nahlas vysloveno, ve znamení loučení se s publikem. Nezdá se mi, že by AG Flek už neměl co říci, spíše naopak. Trvale hodnotný autorský repertoár, schopný oslovit více generací a profesionální a nezaměnitelná interpretace, kdysi brávána jako etalon pro mnohé folkové formace, by je spíše předurčoval být neochvějnou stálicí na naší hudební scéně. Někteří členové však možná chtějí opustit staré lásky pro nové a v tom je potíž, kterou lze jen těžko vyřešit zvenčí. Co dodat. Radostné a smutné vystoupení zároveň. Věřím ale, že se ještě může stát zázrak a na AG Flek se budeme těšit i v příštích sezónách.

Skvělý dramaturgický záměr dr.Tomáše Kopřivy přivedl po té na scénu **Roberta Křesťana s Druhou trávou**

. Příjemné hudební osvěžení v odpoledni plném staronových, spíše rockově orientovaných hvězd. Ještě předtím však vystoupil jako samostatný písničkář na forbíně kanadčan

Luba Dvorak

, syn tragicky zesnulého legendárního muzikanta Lampy. Všechny potěšil několika údernými písněmi v angličtině. Jeho projev byl profesionální a energický. Dobrá škola, jak sám s kytarou naplnit amfiteátr spoustou muziky.

Další peckou toho dne byl **Roman Dragoun** s legendárními **Progres** - Zdeněk Kluka, Pavel Váně, Pavel Pelc, Miloš Morávek. Tito hudební dinosauři (pánové prominou :-), kteří někdy koncem 70.let přivedli na svět první českou rockovou operu "

Dialog s vesmírem

", a zahráli zde v rámci přiděleného času její některé části, potěšili velkou část publika, jehož část se nahrnula těsně před ocelové zábrany před podiem. Sporadický zpěv diváků s interpretem zanikal v hlučném projevu kapely.

Následoval **Oskar Petr** s kapelou **Fabrica Atomica**, který nám připoměl i písně z raného období Marsyas, když byl ještě jeho členem. Po něm přišel další profesionál,

Miro Žbirka

. Je to, soudím, bezesporu jeden z mála představitelů čirého popu, který si bez problémů získal posluchače i z jiných hudebních žánrů, zejména folku. Vystoupil sám s kytarou a dalším doprovodným kytaristou a klávesistou. Jeho vystoupení bylo zcela jistě vrcholem dne, kdy si jmenovaný hitmaker zcela získal diváky, kteří zpívali s ním i za něj. Mezi mnoha mediálními hity nechyběla i legendární

Atlantida

. Již za tmy pak nastoupil

Michal Prokop

a

Framus 5

, kapela, která se opět objevuje na nejvýznamnějších pódích festivalů nejrůznějších žánrů a uvádí po bezmála dvou desítkách let v život novou desku. Den ukončila legendární pražská skupina

Blue Effect

, kterou jsem už ale slyšel jen z dálky, jak jsem odcházel zámeckým parkem na nocleh.

Druhý den s podtitulem "Na pěknou notečku" začal folkově. Spřátelený festival Mohelnický dostavník zde prezentoval jeho dramaturg Pavel Aligátor Nenkovský a uvedl v odpoledním programu tři podobné si kapely, pardubické **Pidilidi**, svitavské **Do větru** a opět pardubické **Mar**
ien

Marien stejně jako Pidilidi měli svého zvukaře, což jim určitě prospělo, a na zvuku kapely se pozitivně odrazilo. Program probíhal od 13 hodiny, což bylo asi příliš brzy po probdělé noci návštěvníků, protože po skončení programu v amfiteátru bylo ještě možno tancovat do svítání na druhé scéně s dalšími kapelami. Cca stovka diváků však vystoupení folkových kapel sledovala pozorně a to i přes to, že polední slunce neudělalo názvu festivalu rozhodně žádnou ostudu.

V šestnáct hodin začal opět hlavní program, jehož dramaturgie v sobě skrývala několik nesporně zajímavých bodů. Po hlučném a krátkém **Bokomařím** úvodu nastoupil **Petr Bende s Bandem** a potěšil především mladší dámské ročníky. Následující **Jaroslav Albert Kronek** s akustickou formací zahrál hitovky z repertoáru rockového Kernu. Pak nastoupil

Syn Lampy, Luba Dvorak

foto: Dušan Trličík ©

Burana Orfchestr, ten ovládl a zaplnil nejen celé pódium, ale i prostor pro diváky balkánsky aranžovanými písněmi a scénickým projevem. Zdálo se mi, že některé neverbální projevy zpěváka by ještě potřebovaly trochu zkorigovat. To ale není nic o muzice, která se na nás vyvalila jako lavina a neposedy nutila do tance.

Pak nastala trochu změna v programu a nastoupil **Njorek** Olina Nejezchleby. Zde byl určitě zajímavý hráč na citeru Michal Muller, úpravy lidovek mě však ničím nenadchly a měl jsem pocit, že tady trochu v programu spadl řemen. Nicméně příležitost pro pivní stánky je také vítána.

Mnou nejvíce očekávaný blok, který byl v programu uveden jako **Ivo Viktorín a kapela** jsem vnímal jako poněkud rozpačitý. Vystoupil v něm Ivo Viktorín na klavír spolu s Michalem

Vašíčkem a zahráli pár písní z nového alba

Vlna za vlnou

, ale stejně si nakonec publikum vyžádalo píseň ze staršího repertoáru AG Fleku, takže museli, ač asi ani nechtěli, zahrát

Carpe Diem,

na kterém krátce participoval na foukací harmoniku také Karel Markytán. Následovala formace, ve kterém jsme mohli zahlédnout Karla Markytána a Blanku Táborskou s Pavlem Kačesem Husárem -

Odpolední směna

. Dobře zahraná folkrocková muzika, podpořená skvělým výkonem bubeníka Marka Šlapanského, mě ale připadá příliš hřmotná k éterickému hlasu Blanky Táborské, ale to je asi věc, se kterou se mohu jen smířit.

Další pokračování programu již bylo ve znamení podobnosti s jinými festivaly, mohli jsme slyšet snad všudypřítomné **KOA**, **Kamelot**, **Čankišou**, Janouško-Redlo-Lenkovo **Psychiatrio** také se **Ša**

ny Šanclovou

a nakonec pak i končící Redlovo seskupení

Každý den jinak

. Na tato programová čísla jsem již ale nečekal, zdravotní důvody mě odvelely mimo prostory zámecké scény. Jak jsem se ale doslechl, očekávaný koncert těchto hvězd byl krátký a po dlouhé pódiové přípravě. Festival podle programu měla zakončit opět tancovačka na druhé scéně u rybníka.

Hlavními koncerty provázel moderátor Radek Havel s Lubošem Xaverem Veselým, kteří měli připraveno pro diváky několik zajímavostí. Diváci mohli posílat SMS se svými přáními a sděleními, které pak byly využity při moderování, probíhala také zpěvácká soutěž, do které se mohl spontánně z publika přihlásit kdokoli. Zde skvěle zaexceloval mladý rapper ve stylu Eminem z Hodonína.

Sečteno a podtrženo, festival Slunce Strážnice, jehož pořadatelem je brněnský FT Records, je festival zajímavý svou dramaturgií, příjemným prostředím i lidmi, nepříliš masový, který stojí za to navštívit. Okolí pak poskytuje také množství jiných zajímavostí, jako je koupaliště, procházka areálem zámeckého parku, nebo plavba Baťovým kanálem. Tam ale už tóny z amfiteátru nedoletí. Přeji všem pěkné hudební léto!